

ХТО, ЯК НЕ Я...

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Київської області

Присвячена воїнам,
які загинули під час АТО/ООС
на Сході України
2019–2021

Київ
2025

Зміст

Передмова	3
КНИГА ПАМ'ЯТІ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. 2019 рік	5
Солом'яний Іван Іванович	6
Губенко Віталій Анатолійович	8
Яровий Віктор Володимирович	10
Ситниченко Павло Васильович	12
Гаврилюк Олексій Нестерович	13
Карасюк Богдан Васильович	15
Рожнятовський Сергій Олександрович	17
Карлаш Олексій Анатолійович	19
Лісовол Дмитро Олександрович	21
Устименко Сергій Анатолійович	27
Кріпкий Юрій Миколайович	30
Хабінський Олександр Володимирович	32
Гук Юрій Віталійович	34
Марків Олександр Сергійович	36
Ремінний Олег Володимирович	39
Костюк Олександр Васильович	40
Гетьман Андрій Юрійович	42
Борсук Марат Миколайович	44
Маційчук Сергій Леонідович	45
Соколов Артем Іванович	46
Волочаєв Денис Олександрович	48
Ліпський Олександр Володимирович	51
КНИГА ПАМ'ЯТІ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. 2020 рік	55
Закусило Валерій Васильович	56
Петренко Богдан Олександрович	58
Григоренко Руслан Вікторович	60
Ніколаєць Олександр Володимирович	62
Мінкін Вячеслав Юрійович	64
Терещук Сергій Петрович	66

КНИГА ПАМ'ЯТІ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. 2021 рік	68
Ступко Віталій Ігорович	69
Пекур Олександр Валентинович	70
Аншба Ігор Володимирович	73
Бєлов Володимир Володимирович	74
Череватий Олександр Миколайович	77
Аксьонов Олександр Васильович	80
Дєдухов Ігор В'ячеславович	82
 КНИГА ПАМ'ЯТІ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. 2015–2018 роки.	 84
Мялкін Ярослав Сергійович	85
Яворський Олексій Олексійович	88
Філіпчук Олександр Володимирович	90
Хайретдінов Віктор Інзірович	93
Зелінський Роман Анатолійович	95
Попадько Олександр Петрович	97
Іменний покажчик загиблих	98

Передмова

Без минулого немає майбутнього. Чи часто ми згадуємо минуле, знаємо і пам'ятаємо полеглих героїв? Або, як завжди, тільки декілька разів на рік, на свята? А хто заважає всім нам пам'ятати весь час, щодня? Як пам'ятають батьки, і кожен раз, дивлячись на онуків, вишукують рідні риси, вловлюють знайомі інтонації. Або, коли розмовляють зі світлиною сина і дуже шкодують, що він не встиг одружитися та немає продовження роду. Чи може, як пам'ятає вдова, коли спогади рвуть душу і серце, коли, ледь стримуючи сльози, уклавши спати дітей, обіймає речі чоловіка, щоб вловити знайомий запах та поринути у спогади?!

Чи добре ми та наше молоде покоління пам'ятаємо, що було всього декілька років тому? І що ми знаємо про тих, хто став на захист України, хто ціною свого життя зберіг мир в наших оселях?

Про когось з полеглих воїнів багато спогадів, статей, світлин та навіть зняті фільми, а про когось – ледь знаходиш кілька рядків та одну світлину, яку збільшили з маленького фото з посвідчення.

Ця книга – данина пам'яті тим, хто не ховався за чинами і посадами, хто, не дивлячись на свої хвороби і наявні групи інвалідності, ціною свого життя захистив Свободу і Незалежність України!

«Хто, як не я?» – ця фраза стала девізом патріотів, звучала в багатьох сім'ях та була відповіддю на велику кількість запитань.

**Член редакційної колегії,
Гук Ірина**

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Київської області

2019 рік

СОЛОМ'ЯНИЙ ІВАН ІВАНОВИЧ

23.11.1985 – 01.01.2019

Солом'яний Іван Іванович народився 23 листопада 1985 року у місті Рокитне Київської області.

Служив у полку поліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Національної поліції України в Київській області. Обіймаючи посаду поліцейського зі званням старшого сержанта, він сумлінно виконував свій обов'язок, стоячи на варті безпеки та спокою громадян.

Війна, розв'язана російськими окупантами, безжально втрутилася в долю Івана. Життя бійця трагічно обірвалося 1 січня 2019 року в бою з ворогом у місті Кременна Луганської області.

На час загибелі 33-літнього воїна, без сина залишились батьки, а без тата – син та дочка.

Поховали Солом'яного Івана Івановича у рідному місті Рокитне, що на Київщині.

Вічна пам'ять полеглим Героям!

Вшанування пам'яті:

Портрет воїна розміщено на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у місті Києві: секція 11, ряд 2, місце 6.

ГУБЕНКО ВІТАЛІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ

16.02.1965 – 25.01.2019

Губенко Віталій Анатолійович народився 16 лютого 1965 року в місті Києві.

Закінчив духовну семінарію, богословські курси в Києві, за що на фронті отримав позивний «Батюшка».

Мав звання прапорщика. Служив у 25-у окремому мотопіхотному батальйоні «Київська Русь» (54-а окрема механізована бригада) на посаді стрільця-помічника гранатометника.

У своєму підрозділі Віталій Анатолійович служив за контрактом і виконував обов'язки капелана, хоча офіційно таку посаду не обіймав.

«Для бійців він робив усе, що повинен капелан, що повинен справжній священик. Дуже смілива, чесна і справедлива людина. Також він допомагав усім знедоленим, купував їм продукти, давав гроші... Дуже гірка втрата», – розповіли про «Батюшку» в підрозділі.

«Мені особисто він запам'ятається, як чоловік, який жив правильним життям, любив і турбувався про свого ближнього. Очі з глибоким поглядом, непідробною усмішкою і щирим серцем, у якому було місце кожному з нас», – згадує капелан Анатолій Кушнірчук.

Уранці 25 січня 2019 року, в селі Катеринівка, що на Луганському напрямку (Попаснянський район), російсько-окупаційні війська підступно обстріляли з протитанкового ракетного комплексу авто-

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Київської області

2020 рік

ЗАКУСИЛО ВАЛЕРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

27.10.1987 – 18.01.2020

Закусило Валерій Васильович народився 27 жовтня 1987 року у місті Сігулда (Латвія). До 1991 року мешкав у латвійському місті Вангажі. Після розлучення батьків, разом із татом повернувся на його батьківщину – у село Гуничі Овруцького району Житомирської області, де ходив до школи. Закінчив Житомирський агротехнічний коледж. Мешкав у місті Біла Церква Київської області.

Мав звання старшого солдата Збройних сил України. Під час війни спочатку проходив службу у 36-й окремій бригаді морської піхоти, а потім підписав контракт та почав служити у 72-й окремій механізованій бригаді Чорних Запорозжів на посаді номера обслуги кулеметного взводу роти вогневої підтримки; позивний «Морячок».

Ввечері 18 січня 2020 року поблизу села Оріхове Попаснянського району Луганської області, захищаючи позиції та стримуючи ворога на передовій, Валерій загинув. Він отримав смертельне кульове поранення в голову від ворожого снайпера під час інтенсивного обстрілу з гранатометів та стрілецької зброї з боку окупованого села Березівське.

На момент загибелі 32-річного Захисника лишилися: батько Василь Степанович, мати (в Латвії) – Дейнеко Аусма Янівна, дві сестри, дружина – Гонтаренко (Закусило) Надія Володимирівна, дві доньки – Анджеліна та Адель.

Поховали воїна 22 січня 2020 року у Білій Церкві, на Алеї Слави кладовища «Сухий Яр».

Світла пам'ять про Валерія Закусила назавжди залишиться в серцях його рідних, друзів та побратимів. Він віддав своє життя за мирне небо над Україною, за можливість його доньок зростати у вільній країні. Його подвиг є яскравим нагадуванням про високу ціну свободи та безмежну самовідданість українських Захисників, які стоять на варті нашої незалежності.

Нагороди:

Указом Президента України № 50/2020 від 11 лютого 2020 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вшанування пам'яті:

Портрет Захисника розміщено на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у місті Києві: секція 11, ряд 6, місце 17.

Вшановується в меморіальному комплексі «Зала пам'яті», у щоденному ранковому церемоніалі 18 січня.